

— förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Underlåtelse att fatta beslut inom en skälig tidsfrist

1. Preskriptionstid för att vidta åtgärder

Klaganden gör gällande att det omtvistade beslutet antogs efter utgången av den preskriptionstid på fyra år för att vidta åtgärder som fastställs i artikel 3 i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁾. Även om ett avbrott eventuellt skulle ha ägt rum med avseende på preskriptionstiden för att vidta åtgärder, har likaså den dubbla preskriptionstiden löpt ut utan att något beslut fattats, i enlighet med 3.1 fjärde stycket i nämnda förordning. Eftersom en frist stipulerats ska det omtvistade beslutet anses vara rättsstridigt och ogenomförbart.

2. Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

Klaganden hävdar att den omständigheten att kommissionen lät mer än 20 år gå mellan de förmodade oegentligheterna och antagandet av det omtvistade beslutet innebär att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts. Enligt denna grundläggande princip i unionsrätten har envar rätt att få sina ärenden behandlade av unionsinstitutionerna inom en skälig tidsfrist.

3. Åsidosättande av rätten till försvar

Klaganden anser att dess rätt till försvar har åsidosatts genom att den, med hänsyn till att mer än 20 år förflöt mellan de förmodade oegentligheterna och antagandet av ett slutligt beslut, berövats rätten att yttra sig i tid, det vill säga vid en tidpunkt då den ännu innehade de handlingar som skulle gjort det möjligt för den att motivera de utgifter som kommissionen inte ansåg berättiga till stöd.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG, Euroatom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Raad van State (Nederländerna) den 5 juli 2013 — M.G. och N.R. mot Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Mål C-383/13)

(2013/C 260/62)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Raad van State

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: M.G.

N.R.

Motpart: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Tolkningsfrågor

1. Om ett nationellt förvaltningsorgan i samband med (tillkomsten av) ett sådant förlängningsbeslut som avses i artikel 15.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG ⁽¹⁾ av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, åsidosätter principen om iakttagande av rätten till försvar, vilken också kommer till uttryck i artikel 41.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ⁽²⁾, leder det då automatiskt, och i samtliga fall, till att beslutet om förvar ska upphävas?

2. Lämnar denna allmänna princip om iakttagande av rätten till försvar utrymme för en intresseavvägning varvid hänsyn tas, inte bara till åsidosättandets svårighetsgrad och den skada som utlänningen därigenom har lidit, utan också till de av medlemsstatens intressen som tillgodoses genom förlängningen av förvarsåtgärden?

⁽¹⁾ EUT L 348, s. 98.

⁽²⁾ EGT C 364, 2000, s. 1.

Talan väckt den 5 juli 2013 — Europeiska kommissionen mot Republiken Cypern

(Mål C-386/13)

(2013/C 260/63)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: P. Hetsch, K. Herrmann och M. Patakia)

Svarande: Republiken Cypern

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastställa att Republiken Cypern har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 27.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG ⁽¹⁾ av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG ⁽²⁾ och 2003/30/EG ⁽³⁾ genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,

- förplikta Republiken Cypern att i enlighet med artikel 260.3 FEUF utge ett löpande vite på 11 404,80 euro per dag från det att domstolen avkunnar dom,
- förplikta Republiken Cypern att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (nedan kallat direktiv 2009/28). Enligt artikel 1 i direktiv 2009/28 upprättas genom detta direktiv en gemensam ram för främjande av energi från förnybara energikällor. Det anger bindande nationella mål för totala andelen energi från förnybara energikällor av den slutliga energianvändningen (brutto) och för andelen energi från förnybara energikällor inom transportsektorn. Det innehåller bestämmelser om statistiska överföringar mellan medlemsstaterna, gemensamma projekt mellan medlemsstaterna och med tredjeländer, ursprungsgarantier, administrativa förfaranden, information och utbildning samt tillträde till elnätet för energi från förnybara energikällor. I direktivet fastställs dessutom hållbarhetskriterier för biodrivmedel och flytande biobränslen.
2. Enligt artikel 27 i direktiv 2009/28 ska medlemsstaterna senast den 5 december 2010 ha antagit de nationella lagar och förordningar som är nödvändiga för att följa direktivet och underrätta kommissionen om dessa. En sådan underrättelse ingår i skyldigheten att införliva EU-direktiv med den nationella rätten och omfattas av skyldigheten till lojalt samarbete som den även framgår av artikel 260.3 FEUF.
3. Mot bakgrund av de cypriotiska myndigheternas skrivelser och de nationella åtgärder om vilka kommissionen har underrättats under det administrativa förfarandet och innan kommissionen beslutade att väcka förevarande talan, konstaterade kommissionen att Republiken Cypern inte har antagit de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att fullständigt införliva bestämmelserna i direktiv 2009/28 med den nationella lagstiftningen. Kommissionen beslutade att väcka talan i enlighet med artikel 258 FEUF i förening med artikel 260.3 FEUF och yrkar därvid att domstolen ska slå fast att Republiken Cypern har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 27.1 i direktivet.

Överklagande ingett den 8 juli 2013 av Republiken Grekland av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 17 maj 2013 i mål T-294/11, Republiken Grekland mot Europeiska kommissionen

(Mål C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Klagande: Republiken Grekland (ombud: I. Chalkias)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- bifalla överklagandet,
- upphäva tribunalens dom av de skäl som nedan anges, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den första grunden avser olivoljesektorn. Republiken Grekland gör gällande att tribunalen gjort en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen genom att göra en felaktig tolkning och tillämpning av de riktlinjer som återfinns i handlingarna AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17933/2000 och AGRI/61495/2002, eftersom tribunalen bedömde att den uppenbara förbättringen av kontrollsystemet i olivoljesektorn för perioden 2004/2005 jämfört med perioden 2003/2004 utgjorde ett återfall, en återkommande försumlighet och en tydlig försämring som motiverar en höjning av korrigeringen för perioden 2004/2005. Enligt Republiken Grekland saknas uppenbart skäl att höja korrigeringen från 10 % för perioden 2003/2004 till 15 % för perioden 2004/2005 på grund av återfall, eftersom det har skett betydande förbättringar (ytterligare aktualiseringar av GIS för olivodlingar, förbättring av kontrollerna på plats och av dubbelkontrollerna för fastställande av överträdelser och påförande av böter) som har förstärkt kontrollsystemet.

Den andra grunden avser sektorn för jordbruksgrödor. Republiken Grekland anför därvid följande:

1. Unionsrätten och proportionalitetsprincipen har åsidosatts genom en felaktig tolkning och tillämpning av de inte längre aktuella riktlinjerna avseende schablonmässiga korrigeringar från gamla till nya CAP, eftersom procentsatserna för dessa schablonmässiga korrigeringar rörde andra kontrollsystem.

⁽¹⁾ EUT L 140, s. 16

⁽²⁾ EGT L 283, s. 33

⁽³⁾ EUT L 123, s. 42